

rolig, Sagen kan ikke strande paa Biomstændigheder, der er ingen Fare derfor, naar de Herrer blot bære sig nogenlunde fornuftigt og koldsindigt ad. Derfor have vi 7 Medlemmer tilladt os at stille et Ændringsforslag, hvorefter den Beslutning, som Folketinget nu skulde fatte, falder i 2 Dele, den første Del angaaende Nedsættelse af et Udvalg i Overensstemmelse med, hvad der skete i Fjor, med den Opgave at undersøge og behandle Aktstykkerne vedrørende Alberti og hans Embedsgering, medens den anden Del gaar ud paa at udtale, at da man fra ministeriel Side allerede for over $\frac{1}{2}$ Aar siden har været rede til at gøre Indstilling til Tinget om at rejse Rigsretsanklage, og da man paa ny fastholder, at det skal ske, bør de Herrer komme med deres Forslag og saaledes foranledige Tinget til at tage sin Beslutning. Dette Standpunkt er fuldt ud holdbart og korrekt, og det er det eneste, som jeg synes, at Tinget kan være tjent med for sin egen Skyld at indtage.

Heller ikke jeg skal dvæle indgaaende ved det af et andet Mindretal stillet Ændringsforslag, dog vil jeg sige straks — det kan ikke skade —, at jeg tror ikke, dette Ændringsforslag bør accepteres, naar man deler det Syn paa Forholdene, som jeg her har gjort gældende. Thi det er ikke muligt at tilendebringe de Undersøgelser, der her er Tale om, i Løbet af 14 Dage. Der er yderligere dertil at bemærke, at det er en saare tvivlsom Ting, om Folketinget vil indlade sig paa at fastslaa Dag og Time, da et Udvalg skal være færdigt med et Arbejde, hvis Rækkevidde man ikke har den fulde Oversigt over. Hvis man derimod følger det Forslag, som jeg her anbefaler, faar man den rette Fordeling, saa faar man Undersøgelse af, hvad der staar i Forbindelse med den forhenværende Justitsminister, og saa faar man tilkendegivet Regeringen og dens Venner — de være faa eller mange her i Tinget —, at Folketinget ønsker det andet Spørgsmaal om Rigsretsanklage mod Berg og J. C. Christensen afgjort ufortøvet uden Udvalgsømsvøb og Forhaling. Jeg maatte egentlig ogsaa kunne gaa ud fra, at dette maa vinde Bifald hos den høje Regering. Konseilspræsidenten udtalte forleden Dag, at det er den nuværende Regerings faste Villie, at der skal blive Rigsretssag til Undersøgelse af den Skyld eller Medskyld, det ærede Medlem fra Ringkøbing og det ærede Medlem fra Frederikssund maatte have i Albertis Affærer. Naar det er Regeringens alvorlige Villie at gennemføre dette, hvorfor

saa ikke skride til det, som ligger lige for, nemlig at fremsætte Forslag her om Rigsretsaktion, hvorefter Tinget træffer sin Afgørelse?

Ud fra disse Betragtninger, jeg her har gjort gældende, maa jeg meget anbefale det høje Ting at stemme for Ændringsforslag under Nr. 2. Dermed ske alle berettigede Hensyn Fyldest, og det er til syvende og sidst det, det kommer an paa.

N. P. Jensen (Københavns 3die Valgkreds): Det Ændringsforslag, som den lille Gruppe, hvortil jeg hører, har tilladt sig at stille, tilsigter to Ting, den ene er en Klargørelse af, hvad der skal være Udvalgets Maal, og den anden er en Præcision af Bestemmelsen „snarest“. Vi have fundet det rigtigst, at der blev fastsat en Tidsbestemmelse, inden hvilken Udvalget skulde være færdigt. Hvorledes Udvalget vil tage Sagen, vide vi ikke, men vi ønske, at der træffes en saadan Bestemmelse, for hvis det skulde vise sig, at man i Udvalget ikke kunde komme til noget Resultat, at man saa kunde faa en Beretning fra Udvalget, og for at man derved kunde faa truffet Bestemmelse om, hvilken anden Udvej man da skal søge for at naa Maalet. Thi Maalet skal naas, og en Afgørelse maa træffes om dette Spørgsmaal, der har staaet paa Dagsordenen i saa lang Tid.

Naar jeg skal omtale Nedsættelsen af et Udvalg for derved at forberede Rigsretstiltale, kan jeg ikke undlade tillige at komme ind paa Protestbevægelsen, der kom som en naturlig Frugt af hele Udviklingen. Naar man deri og i Forslaget har villet se en Hævnakt, naar man har villet mene, at Motivet dertil skulde være personlig Forfølgelse, maa der nedlægges en bestemt Indsigelse derimod. At der i dette Tilfælde ikke kan være Tale om en personlig Forfølgelse, fremgaar allerede af den Omstændighed, at Alberti lige overfor Forhørsdommeren bestandig har erklæret, at naar der var Spørgsmaal om noget angaaende hans Embede, vilde han ikke svare derpaa, det vilde han kun besvare, naar han blev stillet overfor en Rigsret. Nu er der vel ikke en eneste her i Tinget, der vil paastaa, at naar Alberti stilles for Rigsretten, er det en personlig Forfølgelse. Og hvad de to andre Ministre angaar, som der har været Tale om at stille for Rigsret, er Sagen simpelt hen den, at der ikke er Tale om noget som helst politisk Spørgsmaal, men udelukkende om et Retsspørgsmaal. Have de to Ministre i deres Forhold lige overfor Alberti opfyldt, hvad de skulde, og